

MODLITEBNÉ SPOLOČENSTVO ECAV NA SLOVENSKU

PÔSTNE ZAMYSLENIA NA ROK 2017

VO SVETE A PREDSA NIE ZO SVETA

Evanjelium podľa Jána 17, 1. 11 - 25: „Keď to Ježiš povedal, pozdvihol oči k nebu a hovoril: Otče, prišla hodina; osláv svojho Syna, aby Syn oslávil Teba. Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k Tebe. Dokiaľ som bol s nimi, ja som zachoval v Tvojom mene tých, ktorých si mi dal a zachránil som ich a nik z nich sa nestratil, len syn zatratenia, aby sa naplnilo Písmo. Teraz idem ku Tebe a toto hovorím vo svete, aby moju radosť mali v sebe úplnú. Dal som im Tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich zachoval od zlého. Nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta. Posväť ich v pravde, Tvoje slovo je pravda. Ako si mňa poslal do sveta, aj ja som ich poslal do sveta. Nielen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa, aby všetci jedno boli; ako Ty, Otče, si vo mne a ja som v Tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma Ty poslal. Spravodlivý Otče, svet Ťa nepoznal, ale ja som Ťa poznal, aj títo poznali, že si ma poslal.“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Americký spisovateľ Carl Sandburg napísal: „*Život je ako cibuľa: lípeš šupku za šupkou a niekedy si pritom zaplačeš.*“ Je to už tak, že každý z nás pozná rôzne podoby utrpenia, bolesti, či už telesnej, alebo citovej; každý z nás pozná prejavy bolesti, ktoré mu pripravili iní; i tie, ktoré pripravil iným on sám.

Každému z nás je jasné, že žijeme vo svete, ktorý nie je ideálny. Vieme, čo sú to: bolesť, žiaľ, pády, sklamania, neúspechy... Žijeme vo svete, ktorý sa príliš často označuje ako plačlivé údolie. „*Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete*“. Áno, žijeme na našej planéte Zem, nie na nejakej nadoblačnej výšine. Áno, žijeme na tejto našej zemi; na nej sme sa narodili, na nej platia určité zákony; tu pracujeme, študujeme, vychovávame deti, nesieme zodpovednosť na hodnoty duchovné i materiálne. Po vonkajšej stránke - ako veriaci ľudia, nie sme navonok ničím výnimoční, nenarástli nám anjelské krídla. Spolu s ostatnými ľuďmi máme vo svete svoje miesto, kde žijeme, kde máme svoje práva i povinnosti. Všetko, čo sa deje vo svete, je predmetom aj nášho záujmu, pozornosti, skúmania...

„*Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete*“, hovorí náš Pán. Hoci náš Pán mení kladne naše životné postoje, predsa len zostávame v tomto našom svete. Hoci v nás žije viera v Ježiša Krista ako Pána a Vykupiteľa, predsa len zostávame tu, na tejto zemi.

Slová nášho textu sú súčasťou tzv. *Ježišovej arcipastierskej modlitby*. Jej význam spočíva v tom, že obsahuje slová lúčiaceho sa Ježiša, ktorý sa pred svojím utrpením a prinesením najväčšej obete - prihovára u svojho nebeského Otca za svojich učeníkov i nasledovníkov.

Náš Pán vie, že po naplnení svojho poslania bude vzatý do nebeskej slávy, pritom ale nezabúda na tých, ktorí budú spolupracovať na rozširovaní Božieho kráľovstva. Nezabúda na tých, ktorí prostredníctvom Neho spoznali Božiu zachraňujúcu lásku. A práve za nich prosí, aby ich Boh Otec chránil a nakoniec, aby aj oni mohli prísť za Ním do nebeskej slávy.

Pán Ježiš neadresuje svoje slová iba úzkemu kruhu učeníkov, On prosí i za tých, ktorí sa narodili možno o 2000 rokov. „Nielen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa“.

Únik zo sveta a jeho reality sa nepodaril ani pustovníkom, či mníchom, ktorí sa svojším spôsobom chceli sami dopracovať bližšie k Bohu. I meditácia a extáza sú len chvíľkovým vytržením, po ktorom nasleduje opäť návrat do tvrdej skutočnosti tohto sveta. Podobne to bolo i s učeníkmi, ktorí na hore Tábor videli Ježišovo premenenie. Na tom mieste sa vtedy cítili veľmi dobre, veď i Peter chcel tú nádheru a jedinečnosť prežívať čo najdlhšie. Nakoniec sa ale museli predsa vrátiť, zostúpiť a žiť ďalej tradičným spôsobom života. Opäť sa museli navrátiť do tohto sveta, kde stále existujú: hriech, nemoc a smrť.

I tieto veci patria k životu, ktorí tu žijeme. To však neznamená, že máme zostať ľahostajne, či sklesnute sedieť so založenými rukami. My, ktorí veríme v Spasiteľa, nemôžeme zostať ľahostajnými a nečinnými. Ježišove slová zostávajú otvorenou výzvou k misii, evanjelizácii a konaniu dobrých skutkov v praktickom živote.

Sme poslaní do sveta. To, samozrejme, neznamená, že sme prišli z inej planéty. Poslaní do sveta - znamená, že máme pozitívne pôsobiť medzi ľuďmi, ktorých poznáme, či nepoznáme. Máme k tomu ďalšie poverenie od samého Ježiša Krista: „*Otče, ako si mňa poslal do sveta, aj ja som ich poslal do sveta*“. Znamená to - oznamovať Božiu zvesť, slúžiť podľa vzoru nášho Majstra a konať dobré skutky.

Keďže sme poslaní do tohto sveta, nesmieme lásku a toleranciu obmedzovať iba na tých, ktorí sú nám najbližší. Láska a tolerancia by sa mali prejavovať bez rozdielu ku všetkým ľuďom. Ako kresťania tu máme veľkú a vznešenú úlohu, a to: *približovať svetu hodnoty kráľovstva Božieho*. Táto výzva platí pre každého, kto prijal Ježiša Krista. Nikto sa nesmie utiahnuť do ulity svojho náboženského života, či už zo strachu, pohodlia, či domnienke, že nemá nijaké užitočné schopnosti. Cirkev nesmie byť ako sekta, ktorá sa uzaviera do seba a považuje sa za jediných čistých a spravodlivých. Cirkev nesmie byť ako sekta, ktorá sa stráni tých, ktorí neveria tak čisto a silne ako oni. Dôležité je, sústreďovať sa nielen na svoj vlastný duchovný život, ale i na svoje poslanie vo svete. To je významom slov: *byť poslaní do sveta*.

Nie sme tu preto, aby sme sa skrývali so svojou vierou. Na strane druhej, nie sme tu ani preto, aby sme splynuli s myslením, spôsobmi sveta a spreneverili sa svojmu poslaniu.

Nie sme zo sveta. Keď sa povie svet, myslí sa tým okolie, ktoré sa správa nepriateľsky voči Bohu a cirkvi, je k nim v postavení opozície. My žijeme v tomto svete, ale pritom sme už občanmi nebeského kráľovstva. Prízvukuje to i náš Pán, keď hovorí: „*Nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta*“. Je tu zaujímavé, že Pán Ježiš postavil vedľa seba nás, hriešnych ľudí. On - spravodlivý, svätý, bez hriechu. Napriek tomu, my veríme a tešíme sa z toho, že práve On prišiel z nebies, z Božej slávy, aby priniesol svoj život ako obeť za nás a tak nás vykúpil.

„*Nielen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa, aby všetci jedno boli*“. Pán Ježiš sa modlí: „... *aby všetci jedno boli*“. Je možné, aby sa táto prosba splnila ešte pred Jeho druhým príchodom na túto zem? Alebo je to len vyvrcholenie Jeho iných slov: „*A bude jedno stádo a jeden pastier*“? / J 10, 16 /.

Musíme si tu uvedomiť, že vlastnými silami sa nám to nepodarí a preto sa musíme plne odovzdať do Božej vôle.

Len potom nastane prekonávanie pýchy, nadradenosti, netolerancie a budú prichádzať vzájomný rešpekt i porozumenie. Dôležitú úlohu tu zohráva i budovanie nových vzťahov v rodinách - medzi manželmi, medzi rodičmi a deťmi, kde je nevyhnutné rešpektovať požiadavky toho druhého. A snažiť sa s láskou pristúpiť k problémom druhého, pochopiť ho a pre jeho dobro aj niečo vykonať. Príležitosť k presadzovaniu dobra sa naskytá všade: v rodine, v škole, na pracovisku, na ulici ... Dobré skutky majú i ten význam, že hovoria niečo o pozitívnej úlohe cirkvi vo svete a o Božej láske k tomuto svetu. Ak sa však vyskytnú hlasy, že niet Boha, to je určitým znakom, že kresťanské svedectvo nie je príliš presvedčivé.

Prosha: „*Aby všetci jedno boli*“ sa nesie aj v inom smere. V nej nejde o jednotu za každú cenu, ale o duchovný súlad medzi kresťanskými cirkvami. Pán Ježiš vo svojej modlitbe prosí predovšetkým za jednotu v otázkach viery v Boha Otca, Syna i Ducha Svätého. To je potrebné k tomu, aby svet jasnejšie spoznával, že Boh poslal svojho Syna k záchrane celého ľudstva.

Kto prijal Ježiša Krista do svojho života, stal sa občanom kráľovstva Božieho, nového neba a zeme. Čo to presne znamená, to si zatiaľ ani nevieme predstaviť. Veď je napísané: „*Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeku nevstúpilo, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú.*“ / 1 K 2, 9 /.

Pán Ježiš povedal: „*Ja som premohol svet*“ / J 16, 33 /. Avšak to sa nestalo pomocou armád a zbraní, ale svätým životom, konaním dobra a hlásaním lásky. Ak i my prijmem tento Jeho program za svoj, budeme postupne slobodnejšími od spôsobov a myslenia tohto sveta.

Kto teda nie je z tohto sveta? Ten, kto vo viere nasleduje Ježiša Krista a svojím životom dokazuje, že patrí svojmu Pánovi. Pánovi, ktorý sa modlí, aby všetci veriaci boli v sláve Otca, v Božom kráľovstve. A to je zároveň potešením i výzvou, aby sme žili tu na tejto zemi zmysluplný a zodpovedný život.

Amen.

Modlitba: Nebeský Bože a Otče náš, mnohokrát sa usilujeme svojim rozumom pochopiť Tvoje plány s našimi životmi, ale to v plnosti nedokážeme. Prosíme, daj nám prijať Tvoju vôľu s vierou, že Tvoje plány s nami majú vždy zmysel. Staráš sa o nás ako milujúci otec o svoje deti.

Nebeský Bože a Otče náš, opäť Ti ďakujeme nielen v tejto chvíli za ten dar nesmiernej hodnoty, za Tvojho Svätého Syna, ktorý sa pre nás dobrovoľne obetoval. Niekedy sa bojíme, že ak vykročíme za Ním, stratíme mnohých priateľov. Ty však posilni našu vieru a daj vykročiť s novými odhodlaniami do ďalších dní. Prosíme, pomôž nám i pamätať na to, že Tvoje slovo dáva odpoveď na všetky problémy každodenného života.

Amen.

OSPRAVEDLNENÍ Z VIERY

List apoštola Pavla Rímskym 5, 1 - 6: „*Ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista. Skrze Neho sa nám dostalo vierou prístupu k milosti, v ktorej stojíme. A chválime sa nádejou slávy Božej. A nielen to, ale súženiami sa chválime, vediač, že súženie pôsobí trpezlivosť; trpezlivosť vyskúšanosť; vyskúšanosť nádej. A nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný. Ved' Kristus, keď sme ešte boli mllí, v príhodný čas zomrel za bezbožných.*“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Po skončení II. svetovej vojny si mnohí mysleli, že podobných konfliktov a ozbrojovania už nebude. Vznikali názory, že civilizovaný svet je dostatočne imúnny voči tomu, aby sa situácia opakovala. Avšak prišli 60. a 80. roky a v raste životnej úrovne sa pomaly zabúdalo na utrpenia predošlých generácií. V súčasnosti napriek mnohým globálnym konferenciám vznikajú nové a nové ohniská nepokojov, narastajú masy utečencov a všetko sa dostáva do akéhosi začarovaného kruhu. Jednoducho, ľudstvo samo, svojimi vlastnými silami a prostriedkami nemôže dosiahnuť trvalý celosvetový mier.

Popri slove „*láska*“ patria slová „*pokoj*“ a „*mier*“ k najčastejším a najžiadanejším. Ved', kto by netúžil po tom, aby zavládlo prímerie, priateľstvo, porozumenie a vzájomná pomoc. Kto by netúžil po tom, aby sa nemusel obávať akýchkoľvek útokov na svoju osobu, svoju rodinu, či priateľov.

V novodobých dejinách ľudstva sú takéto snahy tým väčšie, že existuje hrozba použitia moderných atómových, chemických či biologických zbraní. Snahy o mier a bezpečnosť sú podporované verejnosťou i preto, že vo svete sa nachádza v súkromných rukách čoraz väčšie množstvo nielen strelných zbraní. Hoci sú vojnové konflikty všade sledované a vyzýva sa k riešeniam pokojnou cestou, neustále vznikajú nové a nové bojiská. Opäť a opäť tu ide o hospodársky, či politický vplyv, územné nároky, nerastné bohatstvo, prístup k strategickej polohe - a to všetko vo veľkom či malom meradle.

V 126. žalme čítame: „*Keď zmenil Hospodin údel Siona, boli sme ako vo sne. Vtedy sme mali ústa plné smiechu a jazyk plesania. Vtedy hovorili medzi pohanmi: Veľké veci urobil s nami Hospodin*“. Keď sa Izraelci nachádzali v babylonskom zajatí, napriek ťažkej situácii dúfali, že raz budú predsa oslobodení a nebudú už precitovať putá, či obmedzenie voľného pohybu. Volali k Hospodinu a pridržali sa Jeho zaslúbení o vyslobodení.

Práve táto viera a nádej ich zachránila pred zúfalstvom a rezignáciou. Keď sa mohli vrátiť späť do rodnej krajiny; keď sa ich viera stala skutočnosťou, mohli sa presvedčiť o Božej moci a napĺňalo ich to radosťou. Keď sa narodil náš Pán - Ježiš Kristus, vtedy nám zazneli známe slová: „*Na zemi pokoj ľudom dobrej vôle*“. Pán Ježiš počas svojho pozemského pôsobenia vystupoval proti zlu, nespravodlivosti, nepravde a pokryteckým výkladom zákona. Svojím životom, smrťou, vzkriesením prinášal i prináša dobro a zmierenie nielen pre časnosť, ale i pre večnosť.

Apoštol Pavel privoláva kresťanom v Ríme: „*Ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista. Skrze Neho sa nám dostalo vierou prístupu k milosti, v ktorej stojíme*“. Veľký apoštol nelíči

prítomnosť a budúcnosť v temných farbách. On verí a vie, že všetko má pevne v rukách Boh, ktorý je Stvoriteľom neba i zeme a je Otcom Ježiša Krista. Apoštol verí Bohu, ktorý je dokonalý; Bohu, ktorý sa nestane slabým a opotrebovaným ako poľnohospodársky inventár.

Apoštol sa ako veriaci človek neobáva ani budúcnosti. On sa nepýta: „*Nečaká ma tam niekde iba nekonečná temnota? Svetlo je iba teraz, a potom už nie? Čo ak tam, na druhom brehu, už nič nové nezačína...?*“ Apoštol Pavel je realista, vie o ľudskej slabosti a pomínutelnosti, vie akú moc má utrpenie a smrť. On pred tým všetkým nezaviera oči. Veď on, ktorý mal videnia vzkrieseného a živého Ježiša mohol zvolat: „*Kde je, ó, smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, ó, smrť, ostenň tvoj?*“ /1K 15, 55/

Istota vzkriesenia a nádej večného oslávenie je založená jedine na Ježišovi Kristovi, Synovi Božom, ktorý bol ukrižovaný, ale na tretí deň vstal z mŕtvych. Apoštol Pavel píše: „*Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni. O čo skôr budeme teda zachránení od Jeho hnevu, keď sme teraz ospravedlnení Jeho krvou?*“

„*Ospravedlnení teda z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista. Skrze Neho sa nám dostalo vierou prístupu k milosti, v ktorej stojíme. A chválime sa nádejou slávy Božej.*“

My, ako veriaci, môžeme všetko očakávať so vztýčenou hlavou, hoci prirodzený strach z utrpenia, nekomfortu a posledných vecí nás niekedy tlačí k zemi. Smrť už ale nie je konečnou brzdou, ale vstupom do kráľovstva Božej milosti a milosrdenstva.

Napriek tým všetkým Božím darom ešte existujú v našich životoch prekvapujúce zlomy ako: bolesť, nemoc, nezamestnanosť; pocity, že už nemáme na nič sily a nevieme, ako ďalej... Napriek tomu nás i sám všedný život poučuje, že tam kde je veľké svetlo, býva i veľký tieň. My žijeme tu, na tejto zemi a nie v nejakom nebeskom raji, preto môžeme očakávať akékoľvek problémy.

I k takýmto záležitostiam sa vyjadruje veľký apoštol: „*Chválime sa nádejou slávy Božej. A nielen to, ale súženiami sa chválime, vediac, že súženie pôsobí trpezlivosť; trpezlivosť vyskúšanosť; vyskúšanosť nádej. A nádej nezahanbuje.*“ Žeby táto známa veta znamenala... „*Keď som nemocný, mám byť veselý? - Mám sa cítiť šťastný, keď ma opustil cestou každého pozemšťana niekto blízky? Je nezamestnanosť krásnou šťastnou náhodou?*“ Apoštol sa vyjadruje presne: „... *súženie pôsobí trpezlivosť; trpezlivosť vyskúšanosť a vyskúšanosť nádej.*“ Práve v bolestiach sa učíme trpezlivosti; nádeji sa učíme vtedy, keď vidíme, že liečba úspešne napreduje; nepokoj a nervozita ustupujú, keď sa objavuje voľné pracovné miesto.

Apoštol potvrdzuje, že práve ťaživé a nepríjemné situácie nás vedú k tomu, aby sme dúfali a mali nádej. Náš reformátor Luther píše: „*Pozoruj tu veľkú múdrosť viery, že v núdzi nepobehuje bezradne sem - tam a nereptá voči Bohu hovoriac: Prečo mi to robíš? Nezúfa si, ale sa cez to prenesie a vidí Božie otcovské srdce. Preto - musíš sa učiť volať k Bohu o pomoc a nie zožierať sa vlastnými myšlienkami. Keď si v núdzi, nespoliehaj sa iba na seba. Boh na teba mnohé dopustí, aby si sa učil viac na Neho spoliehať.*“

Teológ John Flavel napísal: „*Duša je životom tela, viera je životom duše, Kristus je životom viery.*“ Duchom svätým a Slovom Božím, ospravedľujúca viera je spasiteľnou milosťou, ktorá najskôr usvedčí z hriechu; po

druhé zo srdca súhlasí s evanjeliom; po tretie prijíma a zostáva v Kristovi a Jeho spravodlivosti na ospravedlnenie a spasenie; a po štvrté, žije z Ježiša Krista a pre Neho.

Mier a pokoj medzi národmi zostane nespĺniteľným snom dovtedy, pokým sa ľudia budú vo všetkom spoliehať iba na svoj krátkozraký úsudok, prípadne podliehať lobystickým tlakom. Pokoj a mier sa stanú realitou vtedy, keď sa ľudia začnú riadiť Božími prikázaniami o láske, porozumení a vzájomnej pomoci. Pokoja mier budú prerastať do okolitej reality za podmienky, že budeme zakorenení v Božom zmierení.

Amen.

Modlitba: Pane Ježiši Kriste, Ty si nás svojím nevinným umučením a smrťou zachránil od večnej smrti a vrátil si nám istotu spasenia a večného života. Ďakujeme Ti za Tvoju nekonečnú milosť, ktorá je prameňom našej živej nádeje. Daj nám byť vo viere pevnejšími, v poslušnosti ochotnejšími, v láske vrúcnejšími, v nádeji stálejšími. Daj nám v pokání povstávať k novému lepšiemu životu. Pane Ježiši Kriste, Ty si náš jediný Zmierca, k Tebe prichádzame vo svojich úzkostiach a biedach. Prosíme Ťa, neodmietni nás, veď očakávame na Tvoju náruč, ktorá je otvorená všetkým, ktorí k Tebe prichádzajú s dôverou.

Amen.

CIRKEV JE VIAC, NEŽ ČO VIDÍME NAVONOK

List apoštola Pavla Efezským1, 22 - 23: „Boh nášho Pána Ježiša Krista Mu všetko poddal pod nohy a urobil Ho hlavou nad všetkým v cirkvi, ktorá je Jeho telom, plnosťou Toho, ktorý naplňuje všetko vo všetkom“.

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Tak ako každý človek je podľa Písma jednotou tela, duše i ducha, teda stránky viditeľnej i neviditeľnej, podobne i cirkev. Jej viditeľnú časť tvoria konkrétni ľudia - cirkevníci, duchovenstvo, potom kostoly, modlitebne, farské budovy, diakonické zariadenia, atď. Táto časť cirkvi je ľudskými zmyslami viditeľná, skúmateľná, pozorovateľná a preto nemusíme veriť, že existuje. Je to overiteľný fakt. O viere, či neviere v Pána Boha možno diskutovať, ale nie o jestvovaní cirkvi, ktorú vidíme vlastnými očami. O viditeľnej stránke cirkvi vedel i minulý totalitný režim, ktorý sa domnieval, že keď bude prenasledovať viditeľnú stránku cirkvi, bude ničieť i tú neviditeľnú.

Súčasťou Apoštolského vierovyznania, Viery všeobecnej kresťanskej je i článok: „Verím v svätú cirkev všeobecnú...“ O cirkvi sa hovorí v Apoštolskom vierovyznaní preto, lebo ona je viac než to, čo na nej vidíme. V Apoštolskom vierovyznaní nie je napísané: „vidím cirkev“, ale „verím v svätú cirkev všeobecnú, spoločenstvo svätých“. To však, že cirkev je svätá, nie je vidieť navonok.

Je potrebné rozlišovať medzi cirkvou viditeľnou a neviditeľnou. Viditeľnú cirkev tvoria cirkevníci, biskupi, zhromaždenia, kostoly, budovy. Neviditeľná cirkev, to sú všetci úprimne veriaci kresťania, ktorí sú spojení Duchom Svätým. Na jednej strane rozlišujeme cirkev viditeľnú a neviditeľnú; na strane druhej však nemožno

určiť, kde je deliaca čiara medzi tými, ktorí patria do cirkvi len podľa matriky a mena; a medzi tými, ktorí do nej patria svojou živou vierou.

Veríme, že cirkev je svätá. Keď sa však niekde vysloví táto veta, mnohí poslucháči až nadskočia a hovoria: „*Ved' my poznáme ľudí, ktorí chodia do kostola a napriek tomu vôbec nie sú svätí; vieme o ich pokrytctve, pokleskoch, pádoch*“.

Ako je to teda možné, svätá cirkev má mnohých takých členov, ktorí ani zďaleka nie sú bezúhonní? Cirkev nie je svätá preto, lebo sa skladá zo svätých, teda mravne dokonalých ľudí. Cirkev nerobí svätou bezhriechnosť jej členov. Ale cirkev robí svätou viera jej členov v Božiu milosť, ktorá odpúšťa hriechy. Cirkev je preto svätá, lebo v nej pôsobí Svätý Duch. Je napísané: „*Všetci, ktorých vedie Duch Boží, sú synovia Boží*“ /R 8, 14/.

Cirkev je aj preto svätá, lebo Ježiš Kristus ju miluje, obetoval sa za ňu a posvätil ju, aby bola „*bez poškvrnny, bez vrásky a bez čohokoľvek podobného*“ / Ef 5,27/.

Hoci sa z dejín a histórie dozvedáme o mnohých krutostiach, ktoré sa popáchali v mene kresťanskej viery, môžeme veriť v jej svätosť, pretože sa Kristus za ňu obetoval. Svätosť teda neznamená mravnú dokonalosť.

Neraz sa stalo v dejinách cirkvi, že sa väčšie alebo menšie skupiny odtrhli od jej tela, a to preto, že ju nepokladali za dosť svätú. Domnievali sa, že práve im sa podarí vytvoriť spoločenstvo skutočne bezhriechnych ľudí. To sa však nikdy nepodarilo. Takéto počínanie si ani nie je v súlade s Písmom svätým. Pán Ježiš v podobenstve o kúkoli medzi pšenicom hovorí o tom, že kúkoľ a pšenica majú rásť spolu až do žatvy a až vtedy bude oddelený kúkoľ od pšenice (Mt 13,24-30.36-43).

Neviditeľná cirkev sa nachádza vo všetkých kresťanských cirkvách, nemožno povedať, že je súčasťou iba katolicizmu, či protestantizmu. Dá sa to povedať i tak, že v každej viditeľnej cirkvi sa nájdú členovia neviditeľnej cirkvi. Nie je preto potrebné opustiť svoju cirkev, aby sme sa dostali do neviditeľnej cirkvi, alebo jedinej pravej cirkvi s veľkým „C“.

Aj v našej drahej evanjelickej cirkvi je určite prítomná neviditeľná cirkev. Zároveň aj v našej cirkvi sú zatvrdilí hriešnici, ktorí patria iba do cirkvi viditeľnej.

Cirkev je všeobecná. A *všeobecný* sa povie po grécky *katholikos*. Katolícky teda v preklade znamená *všeobecný*. Z toho však nevyplýva, že všeobecná je iba cirkev rímsko-katolícka. Rímsko-katolícka cirkev je len jednou vetvou katolíckej - teda všeobecnej cirkvi.

Naša evanjelická cirkev sa pokladá za súčasť všeobecnej kresťanskej cirkvi. Nemusíme hľadať inú cirkev, aby sme si boli istí, že sme v pravej cirkvi. A pravá cirkev je všade tam, že sa čistotne zvestuje Božie slovo a prislужujú sviatosti.

Cirkev je všeobecná. Do všeobecnej cirkvi patria všetci tí, ktorí úprimne veria v Pána Ježiša Krista. Cirkev je všeobecná. Znamená to aj toľko, že je otvorená všetkým ľuďom, bez rozdielu rasy, pohlavia, či spoločenského postavenia. Cirkev je tu pre všetkých ľudí. Jej členmi sa potom stanú tí, ktorí prijímajú jej zvesť.

Cirkev je spoločenstvo svätých. Cirkev nie je ľudským dielom, výtvorom. Cirkev existuje až do dnešných čias nie preto, že sa lepší jej organizácia, ale je to preto, že ju miluje i udržuje vzkriesený Pán, telom ktorého je.

Apoštol Pavel prirovnáva cirkev k telu, v ktorom je Kristus hlavou a členovia cirkvi sú orgánmi tohto tela /1 K 12,12-27/.

Cirkev je nepremožiteľná i preto, že jej Hlavou je Boží Syn, Ježiš Kristus. Keby to tak nebolo, už dávno by zanikla v rímskych arénach; napoleonovských, fašistických, či komunistických väzeniach. Keďže cirkev je dielom Kristovým, nepremôžu ju ani brány záhrobia /Mt 16,18/.

Milý brat a milá sestra, ďakuj Pánu Bohu, že od okamihu svojho krstu si členom, členkou cirkvi Kristovej. Drž sa svojej evanjelickej cirkvi, lebo aj ona je svätá a patrí do všeobecnej cirkvi.

Amen.

Modlitba: Drahý nebeský Pane, napriek tomu, že doba pôstu je akousi tichou, smutnou dobou, predsa sa tešíme s vedomia, že veriacim zasľubuješ večný život v Tvojej prítomnosti a zároveň tu, v časnosti, reaguješ na naše prosby, modlitby, volania. Tešíme sa i z toho, že nepohrdaš kajúcim ľudským srdcom a aj na jeho troskách dokážeš budovať chrám Tvojho Ducha Svätého. Vďaka Ti aj za to, že si neporovnateľne trpezlivejší, láskavejší a spravodlivejší ako ten najlepší pozemský rodič. Do svojich modlitieb vkladáme i našu drahú evanjelickú cirkev, aby si ju očisťoval, ošetroval a požehnával jej napredovanie. *Amen.*

ÚSTRETOVÝ BOŽÍ KROK K ČLOVEKU

Evanjelium podľa Jána 6, 54 - 59: „Pán Ježiš povedal Židom: Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem skrze Otca, aj ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa. To je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, nie aký jedli otcovi a umreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky. Toto povedal, keď vyučoval v synagóge v Kafarnaume.“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Každý z nás vie, že akákoľvek rozlúčka s niekým milým, či blízkym nie je vecou ľahkou. Vtedy si počas krátkych okamihov spomenieme na všetko to pekné a dôležité, čo sme zažili. Všetko to pekné by sme chceli zastaviť a sprítomniť, ale ono to uniká medzi prstami. Pritom sa pýtame: „*Ako to bude ďalej bez neho, bez nej?*“

Pre pôstny čas je typické, že počas neho si intenzívnejšie pripomíname utrpenie Pána Ježiša. Plynutím pôstneho času sa stupňuje sprítomňovanie bolestí, trápení a ťažkostí, ktoré musel Pán Ježiš podstúpiť.

Keď sa hovorí o utrpení - či už Pána Ježiša alebo nás samých -, je samozrejmé, že ono nie je najpríjemnejšou a najžiadanejšou súčasťou, či témou ľudských rozhovorov. Žijeme vo svete, ktorý je zameraný na úspech, šťastie, blaho, mladosť a zdravie.

Zmestia sa trápenia, utrpenia, ťažkosti do našich ideálnych predstáv o svete? Ako sa vyrovnáme s týmito nežiadanými, ale predsa veľakrát prítomnými súčasťami nášho života?

Podobne, nech sa kdekoľvek a kedykoľvek spomína telo a krv nášho Pána, má to dva rozmery. Prvý je smutný, tragický, a to v tom, že hriechne ľudstvo spôsobili nesmierne utrpenie svätému bezhriechnemu Božiemu Synovi. Druhý rozmer je pritom radostný, a to preto, lebo Pán Ježiš sa z lásky k takémuto človeku nechal dobrovoľne vydať do rúk. Áno, dobrovoľne, aby veriaci mohli odvtedy pod spôsobom posväteného chleba i vína prijímať odpustenie svojich vín a tak dosahovali večný život.

Nášho Pána vo všetkom Jeho konaní viedla nezištná láska, veď ľudia Ho nemohli ničím zaujať, donútiť, či inšpirovať. Priamym dôkazom toho, že Pán Ježiš za svoju lásku nič neočakával bola naša ľudská odpoveď na Jeho lásku, a to poníženie, mučenie, odsúdenie. On vedel čo Ho čaká, On nezostal prekvapeným. Napriek všetkému nás pokladá za hodných svojej vzácnej pozornosti, svojej vzácnej svätosti. Keď Božie konanie je motivované láskou, my sa tiež snažme napodobňovať Božiu lásku! Kiež by len bol náš osobný individuálny život poznačený snahou o napodobňovanie Božej lásky a svätosti.

Mocné a zaujímavé Ježišove slová, ktoré si dnes približujeme sú dokladom toho, že Pán Boh dopustí i zlé, ale popri tom neopustí. Mocné a neobyčajne intenzívne Ježišove slová, ktoré dnes počúvame sú dokladom toho, že nebeský Otec má záujem o spoločenstvo s nami i tam, na druhom brehu, - o spoločenstvo, ktoré by nekončilo.

„Pán Ježiš povedal Židom: Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom.“

Tento blok je jednou z najdôležitejších častí učenia o Večeri Pánovej, - o tej sviatosti, ktorú činíme na Ježišovu pamiatku a sebe na spasenie.

Každému z nás je jasné, že život je nesmierny dar, nesmierna hodnota. Dokladom toho je fakt, že keď nás niekde pichne, či zabolí, už zneistieme, znepokojíme sa a rýchlo hľadáme prostriedky na zoptimalizovanie stavu. Jednoducho, keď je život v ohrození, nehľadáme na peniaze, majetky, chytáme sa i slamky. Každý sa ho snaží zachovať, predĺžiť na maximálnu možnú mieru. Je to prirodzený prejav pudu sebazáchovy. Tento pud môžeme považovať i za zvyšok Božieho obrazu v nás, - veď už prví ľudia mali žiť vo večnom spoločenstve so svojím Stvoriteľom. Áno, túžime po večnom živote, po večnej nekončiacej existencii. Dôležité však je, aby ona pokračovala pri Bohu, ktorý je dokonalou láskou a nie v odlúčenosti od Jeho tváre.

Práve o zaslúbenie tej nefalšovanej večnosti pri dobrotivom Pánu Bohu ide vo Večeri Pánovej. V nej ide o zachraňujúcu prítomnosť vzkrieseného Ježiša Krista, - o ústretovej Boží krok ku človeku.

„Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem skrze Otca, aj ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa. To je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, nie aký jedli otcovi a umreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“ Tieto slová sú na jednej strane krásne a povznášajúce, ale na strane druhej vyvolávajú pochybnosti, nedôveru. I zástupy sa kedysi pohoršovali hovoriac: *„Či to nie je Ježiš, syn Jozefov, ktorého otca a matku známe? Akože teraz hovorí –*

Zostúpil som z neba? - Dokonca niektorí zo širšieho okruhu učeníkov povedali – Tvrdá je to reč, kto je môže počúvať? “ /J 6, 60/.

Aj my, ako veriaci členovia cirkvi to nemáme zľahčené, - my Ho nevidíme v oslávenom tele, - nevidíme, že Jeho večná bytosť je spojené s viditeľným chlebom a kalichom. Nevidíme to, ale môžeme veriť Jeho slovám zaznačeným v Písmach: „*Toto je moje telo, toto je moja krv.*“

Samozrejme, sme radi, keď si dorobíme chlieb náš každodenný, ale to je pokrm dočasného charakteru. Dokonca i manna, ten pokrm padajúci z neba bol dočasný. Avšak je tu niekto, kto je chlebom života, - kto je chlebom, ktorý zostúpil z neba. A tým je Pán Ježiš Kristus, skutočný človek a zároveň skutočný Boh.

„*Pán Ježiš učil: Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem skrze Otca, aj ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa.*“ Tak, ako keď si zo stromu nezoberieme krásne ovocie, ak sa nenapijeme z čistej bystriny, - podobne i tí, ktorí nepristupujú k sviatosti Večere Pánovej, tak nemajú úžitok z jej darov.

Niektori si môžu v tejto chvíli položiť logickú otázku: „*Ved' Ježiš už nechodí po tejto zemi, ako teda môžem prijať Jeho dary, Jeho odpustenie?*“ Určitou odpoveďou na to môžu byť Ježišove slová adresované učeníkovi učeníkovi Petrovi: „*Ty si Peter a na tej skale si vystavím cirkev a brány záhrobia ju nepremôžu. Dám ti kľúče kráľovstva nebeského. Čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané na nebesiach a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané na nebesiach*“ /Mt 16, 18/. Tento verš vysvetľuje náš reformátor Luther v tom zmysle, že cez ruky duchovných pastierov, kňazov dostávame rozhrešenie a odpustenie hriechov tak, akoby to urobil viditeľne sám Kristus.

Jednoducho, vzkriesený Pán cirkvi robí všetko preto, aby cesta k Nemu bola otvorená, nezahataná, prístupná pre každého. Tu je však dôležité, - čo sa týka Večere Pánovej, aby sme sa vystríhali dvoch extrémov. Prvý je ten, že sviatosťou opovrhujeme, považujeme ju za nič; druhý je ten, že sa pre pocity viny obávame pristúpiť k stolu Pánovej milosti.

Vzkriesený Pán cirkvi vykonal i koná všetko pre to, aby cesta k Nemu bola otvorená. Z toho faktu sa úprimne tešme, radujeme. Ved' to, čo môžeme prežiť pri Večeri Pánovej presahuje naše možnosti, hranice poznania a vnímania. Hoci z toho máločo chápeme, dôležitejšie je, aby sme tomu úprimne verili.

Amen.

Modlitba: Bože, všetky Tvoje skutky sú hodnoverné, konané pravdivo a správne. Hoci väčšinu z toho nechápeme, predsa sa snažíme dôverovať Ti čím viac a dôslednejšie. Sme takmer ako žabky na dne studne, ale predsa počujeme Tvoj lúbezný hlas, ktorý hovorí o kráse vecí, ktoré momentálne nevidíme. My, tu zhromaždení Ti ďakujeme – Trojjediný Pane Bože, za Tvoje tajomné mocné skutky nielen osobne – v tichosti, ale i ako celé zhromaždenie zboru. Prichádzame preto všetci s prosbou o odpustenie a milosť, - prichádzajme vtedy, keď sa cítíme duchovne vyprahnutí, - prichádzame s našimi nádejami a dobrými predsavzatiami.

Pristupujme k tomuto stolu milosti, obnovme svoju vieru a v tomto svete slúžme Pánovi s radostným srdcom.

Amen.

SLUŽBA AKO PREJAV VĎAKY

Evanjelium podľa Jána 10, 35 - 45: *“Vtedy prišli k Ježišovi Jakub a Ján, synovia Zebedeovi a povedali Mu: Majstre, chceme, aby si nám urobil, o čo Ťa prosíme. A On im povedal: Čo chcete, aby som vám urobil? Odpovedali Mu: Daj nám, aby sme Ti sedeli jeden na pravici a druhý na ľavici v Tvojej sláve. Ale Ježiš im riekol: Neviete, čo prosíte. Či môžete piť kalich, ktorý ja pijem, alebo byť pokrstení krstom, ktorým som ja pokrstený? A oni Mu povedali: Môžeme. Nato im riekol Ježiš: Kalich, ktorý ja pijem, budete piť a krstom, ktorým som ja krstený, budete pokrstení; ale dať vám, aby ste mi sedeli na pravici alebo ľavici, nie je mojou vecou; to sa dostane tým, ktorým je to pripravené. Keď to počuli ostatní desiati, začali sa mrziť na Jakuba a Jána. Ale Ježiš povolal ich k sebe a povedal im: Viete, že tí, čo sú pokladaní za vládarov národov, panujú nad nimi, ich mocnári vykonávajú svoju moc nad nimi. Nie tak je medzi vami; ale kto by medzi vami chcel byť veľký, nech vám je služobníkom, a kto by chcel byť medzi vami prvý, nech je otrokom všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžil, ale aby On slúžil a dal život ako výkupné za mnohých.”*

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Počas predchádzajúcich stretnutí sme venovali väčšiu pozornosť otázkam utrpenia Pána Ježiša, otázkam ľudskej hriechnosti a impulzom ku nasledovaniu nášho Spasiteľa. Dnes si chceme všimnúť prostredníctvom nášho centrálného textu význam služby v oblasti cirkevnej i spoločenskej.

K Pánovi Ježišovi prichádzali rôzni ľudia. Jedni boli urodzení, iní nie; jedni hľadali pravdu a druhí si Ho chceli prispôbiť svojim vlastným egoistickým predstavám. Boli ľudia, ktorí Ho chceli nasledovať a boli i takí, ktorí Ho chceli čo najskôr odstrániť. Jednoducho, pristupovali k Nemu rôzni ľudia s rôznymi motívmi. Kto Ho ale chcel skutočne nasledovať, bol skoro oboznámený s tým, že bude musieť vziať na seba i kríž. Keďže svoj životný údel a kríž musel niesť sám Ježiš, niečo podobné čakalo i čaká Jeho učeníkov, nasledovníkov. Podobne pojednáva reformátor Luther o analógii, podobnosti medzi Ježišom Kristom a kresťanom.

Jedným slovom, nasledovanie Krista nie je možné bez znášania určitého kríža. Niesol ho On, niešť ho budú Jeho učeníci a cirkev.

„Ak zrno, ktoré padlo do zeme, neodumrie, ostane samo; ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu”. Tieto a im podobné slová pobúrili nie iba učeníkov. Aj ľudí modernej doby pohoršujú tvrdé, ale pritom pravdivé slová o potrebe služby, sebazaprenia. Avšak Božia pravda a Božie cesty sú iné, než je ľudské myslenie. Zvesť o kríži - to je centrum zachraňujúceho evanjelia. Toto nikdy neprestal zdôrazňovať ani apoštol Pavel. Keď trpel Majster, bolo by logické, keby netrpeli i učeníci; keď trpí Pán, nemala by trpieť i Jeho cirkev?

„Vtedy prišli k Ježišovi Jakub a Ján, synovia Zebedeovi a povedali Mu: Majstre, chceme, aby si nám urobil, o čo Ťa prosíme. A On im povedal: Čo chcete, aby som vám urobil? Odpovedali Mu: Daj nám, aby sme Ti sedeli jeden na pravici a druhý na ľavici v Tvojej sláve”.

Jakub a Ján boli medzi prvými, ktorí počuli Ježišovo povolanie, všetko zanechali a nasledovali Ho. Ich požiadavka je nám dostatočne zrozumiteľná. Bratia vychádzali z toho, čo Ježiš hovoril o Božom kráľovstve a o svojej moci.

A oni zatúžili po tom, aby už boli ďaleko od akejkoľvek ďalšej ľudskej bolesti, utrpenia, núdze a nespravodlivosti. *„Daj nám, aby sme Ti sedeli jeden na pravici a druhý na ľavici v Tvojej sláve. Ale Ježiš im*

riekol: Neviete, čo prosíte.”

Byť ctený, byť odmenený, byť vždy na vrchole, byť celkom vpredu - to sú ľudské túžby a predstavy. Ježiš ihneď spoznal, o čo tam išlo a vracia učeníkov do reality. *„Či môžete piť kalich, ktorý ja pijem, alebo byť pokrstení krstom, ktorým som ja pokrstený? A oni Mu povedali: Môžeme. Nato im riekol Ježiš: Kalich, ktorý ja pijem, budete piť a krstom, ktorým som ja krstený, budete pokrstení; ale dať vám, aby ste mi sedeli na pravici alebo ľavici, nie je mojou vecou; to sa dostane tým, ktorým je to pripravené”.*

Kalich a krst sú tu obrazmi, ktoré hovoria o Ježišovom utrpení a smrti. Kalich je i obrazom spoločenstva medzi Ježišom a učeníkmi. Je i napísané: *„Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi; to čiňte, kedykoľvek budete piť na moju pamiatku: Lebo kedykoľvek by ste jedli tento chlieb a pili z kalicha, zvestujete smrť Pánovu, dokiaľ nepríde.”* / 1 K 11, 25 - 26 / . I o krste píše apoštol Pavel: *„Či nevíete, že ktoríkoľvek ste boli pokrstení v Ježiša Krista, v Jeho smrť ste boli pokrstení? Preto tak ako On bol vzkriesený slávnou mocou Otcovou, aj my máme chodiť v novote života. Keď sme sa stali jedno s Ním podobnosťou Jeho smrti, práve tak jedno s Ním budeme aj podobnosťou vzkriesenia.”* / R 6, 4 - 6 / .

V našom texte ďalej čítame: *„Keď to počuli ostatní desiat, začali sa mrziť na Jakuba a Jána. Ale Ježiš povolal ich k sebe a povedal im: Viete, že tí, čo sú pokladaní za vládarov národov, panujú nad nimi, ich mocnári vykonávajú svoju moc nad nimi. Nie tak je medzi vami; ale kto by medzi vami chcel byť veľký, nech vám je služobníkom, a kto by chcel byť medzi vami prvý, nech je otrokom všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil a dal život ako výkupné za mnohých.”*

Pán Ježiš týmto hovorí: *„Slúžiť je viac ako sa nechať obsluhovať. Pomáhať je viac ako stáť so založenými rukami a čakať, ako sa veci vyvinú”.*

Je potešiteľné, že sa i v dnešnej dobe nájdu ľudia, ktorí majú ochotu nasadiť svoje sily tam, kde je to potrebné. Je potešiteľné, že i v dnešnej dobe sa nájdu ľudia, ktorí si nájdu čas a vedia sa obetovať pre dobro vecí.

Pán Ježiš svojimi slovami: *„Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil a dal život ako výkupné za mnohých”* aj týmito slovami nabáda svojich nasledovníkov, aby menili svoje zmýšľanie v tomto smere. Nabáda svojich nasledovníkov, aby sa snažili o konanie a presadzovanie dobra v rodine, zamestnaní, či v správe vecí verejných.

Život kresťana má mať tvar kríža, alebo matematického znamienka - plus. Znamená to, že veriaci sa orientuje na smer „hore“ - čiže smer vertikálny; a smer vodorovný, horizontálny. Jedno znamená orientáciu na nebesia - na Pána Boha; a druhé znamená orientáciu na zem, rovinu, - teda na človeka.

Pán Ježiš sa vo svojom živote priblížil k bohatým i chudobným, zdravým i chorým, k členom i nečlenom svojho národa. A dôvod? Výzva ku zjednoteniu, spojeniu, súdržnosti, vytvoreniu nového ľudu. Hoci je okolo nás stále mnoho nedorozumenia, vzájomného odcudzenia, predsa nás Kristus povolal ku slobode dietok Božích a tým ku aktívnej službe. Je to podobné, ako keď rodič po rokoch námahy a vypätí vychová dieťa v dospelého, aby mohlo žiť a pracovať v tomto svete.

Naše miesto je v tejto každodennosti, uprostred problémov a virvaru. Práve v tomto svete, uprostred jeho

problémov máme dávať svoj život k dispozícii Pánu Bohu. Pánu Bohu, ktorý chce aj prostredníctvom nás pôsobiť v tomto svete. On síce nie je odkázaný na naše sily a prostriedky, ale je to pre nás česť, že On chce pôsobiť aj cez nás.

Amen.

Modlitba: Pane Ježiši Kriste, upevňuj nás vo všetkom, čo znamená nasledovať Ťa. Ty nás chceš priviesť naspäť k Bohu, aby sme neblúdili v temnotách tohto sveta. Otváraj nám duchovný zrak Tvojím svätým slovom, aby sme iba Teba mali za vodcu našich životov. Ty cez verše Písma oznamuješ, že koho miluješ, toho prísne vychovávaš. Ty si svätý Otec a my Tvoje nedokonalé dietky, ktoré chceš meniť na svoj obraz. Ak by sme Ti na tomto svete slúžili, neboli by sme slabnúcimi, ale v Tebe mocnejúcimi.

Amen.

VŠETKO NÁM SLÚŽI NA DOBRÉ

List Židom 5, 7 - 10: „*V dňoch svojho telesného života hlasným volaním a slzami vysielal modlitby a prímluvné prosby k Tomu, ktorý Ho mohol zachrániť od smrti; a aj bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť. Hoci bol Synom, tým, že trpel, naučil sa poslušnosti. A stal sa pôvodcom večného spasenia, keď prešiel v dokonalosť k dobru všetkých, ktorí Ho poslúchajú, keď Ho Boh vyhlásil za veľkňaza na spôsob Melchisedeka.*“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Vrcholiace pôstne obdobie pred nás opäť predkladá niečo z tajomstva utrpenia Božieho Syna. Pôstne obdobie predkladá pred náš duchovný zrak Ježišovo vyrovnávanie sa s bolesťou, súžením a zradami. Toto všetko má i ten význam, že nám dáva určitý vzor, ako sa s utrpením vysporiadať a ako ho prekonávať.

Pojmy *bolesť*, či *utrpenie* pozná každý z nás, veď ony sú - jednoducho, súčasťou života. Sú súčasťou života, ale nikto ich nemá rád, každý sa im snaží vyhnúť. V lepšom prípade hľadáme cesty menšieho zla.

V pozemskom živote musíme bojovať so zlom, napriek tomu, že náš Pán zaslubuje vo večnosti takú existenciu, kde už nebude ani smútku, ani plaču, ani bolesti, lebo prvotné veci sa pominú /Zjav 21,4/.

Na strane druhej však vieme i to, že utrpenie zohráva výchovnú funkciu. Rodičia by, napr. poskytli svojim deťom pohodlie a bezstarostnosť, - a predsa ich ráno budia zo sladkého spánku, nútia ich chodiť do školy a privykať si na prácu. A to preto, lebo vedia, že to potrebujú pre život.

„*Hoci bol Synom, tým, že trpel, naučil sa poslušnosti. A stal sa pôvodcom večného spasenia, keď prešiel v dokonalosť k dobru všetkých, ktorí Ho poslúchajú, keď Ho Boh vyhlásil za veľkňaza na spôsob Melchisedeka.*“

Niešť kríž utrpenia nebolo ľahké ani pre Pána Ježiša, hoci bol vševedúci. Poznáme z evanjelií Jeho modlitebný zápas v getsemanskej záhrade, kedy Mu vystúpil pot ako kropaje krvi. Vieme, že prosil i svojich učeníkov, aby vydržali s Ním v najťažšej hodine života. Nikde predtým sa nestretáme s tým, že by prosil učeníkov, aby s Ním bdeli a modlili sa. Jeho prosba však zostala zo strany učeníkov nevypočutá. Zostal sám vo svojom modlitebnom

zápase v Getsemane, ako aj v utrpení na dreve kríža. Zostal sám, a preto sa pod krížom nemohol nikto chváliť, ale iba kajať.

Výsostným symbolom Ježišovej vlády zostane raz navždy drevený kríž. Tak ako Ježiš zvíťazil cez kríž, podobne to bude platiť i pri nás. Tak ako sa krížu, utrpeniu nevyhol Pán Ježiš, tak isto sa mu nevyhneme ani my. Aj my, ako veriaci v Ježiša Krista, budeme krížom poznamenaní, bude na nás vložený. Niečo z toho, čo urobili Mesiášovi, budú robiť i nám. Nepriatelia Ho nenávideli, budú nenávidieť i nás, - číhali na každé Jeho slovo, budú číhať i na naše, - On nemal, kde by hlavu zložil, - i my budeme tomuto svetu cudzí, pretože náš jediný skutočný domov budeme mať u nebeského Otca. Práve do tohto domova nevedú iné dvere, iná cesta než Kristov kríž, Jeho láska, Jeho sebaobeta.

Pán Ježiš i povedal: „*Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje, a kde som ja, tam bude i môj služobník. Ak mi niekto slúži, uctí ho nebeský Otec*“ /J 12, 26/.

„*V dňoch svojho telesného života hlasným volaním a slzami vysielal modlitby a prímluvné prosby k Tomu, ktorý Ho mohol zachrániť od smrti; a aj bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť*“. Pisateľ listu zdôrazňuje, čo máme robiť v kríži a utrpení. Keď hľadal v modlitbe útechu i Syn Boží, prečo by to nemalo platiť i pri nás?

Natíska sa nám otázka: „*Má vôbec zmysel modliť sa v utrpení k Bohu, keď Jeho Syn i tak zomrel na dreve kríža?*“ Náš text dáva na takú otázku odvážnu odpoveď: „*... a aj bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť*“. Z toho vyplýva, že Pán Boh nie je ako hrací automat, ktorý zahrá presne tie piesne, ktoré si objednáme. On vypočuje prosbu, ale vyplní ju ešte lepšie, ako sme si to predstavovali. Jednoducho, nesmieme pochybovať, že nás vypočuje! Pán Ježiš sa v Getsemane modlil s úzkosťou. V kríži však už u Neho nevidíme úzkosť, ale pokoj a pevné odhodlanie dokončiť dielo spasenia. Otec nebeský vypočul prosbu svojho Syna tak, že Ho zbavil úzkosti. V súvislosti s naším textom nesmieme zabúdať ani na to, že Pán Ježiš sa vo svojom utrpení neutiahol do seba. On sa i napriek utrpeniu modlil za svojich nepriateľov a vysielal prímluvné prosby. Podobne i my vo svojom utrpení nesmieme zabúdať na bolesti iných a modliť sa o ich zmiernenie. Modlime sa i za takých, ktorí sa modliť nevedia, alebo nechcú.

Pán Ježiš je vzorom i v poslušnosti. „*Hoci bol Synom, tým, že trpel, naučil sa poslušnosti*“. Keď školou utrpenia prešiel svätý Boží Syn, prečo by sme ňou nemali ísť my, ktorí sa vzpierame Bohu celý svoj život?!

Niektoré obchodné firmy majú vo svojom názve reklamný podnadpis: *Sme tu pre vás*. Hoci by to mysleli akokoľvek úprimne, ich službu môžu využiť iba obyvatelia nejakého regiónu, či kraja. Avšak to, čo zaslubuje Pán Ježiš, má dosah na celé ľudstvo, na každého, kto Ho hľadá a volá: „*Hosana*.“

Utrpenie nie je cieľom, ale iba výchovným prostriedkom. Tak ako múdry rodič trestá dieťa iba vtedy, keď je to potrebné, podobne Pán Boh dopúšťa trest na toho človeka, ktorý sa od Neho odvracia, alebo pácha zlo. Utrpenie nemáme vyhľadávať, ale sa mu ani nemáme vyhýbať za každú cenu.

„*Kristus sa stal pôvodcom večného spasenia, keď prešiel v dokonalosť k dobru všetkých, ktorí Ho poslúchajú, keď Ho Boh vyhlásil za veľkňaza na spôsob Melchisedeka*.“ Pôstna doba nám v osobe Pána Ježiša ukazuje

Veľkňaza, ktorého jedinečná obeť platí navždy. Na rozdiel od židovských kňazov, Pán Ježiš neobetoval obetné zvieratá, ale seba samého. Jeho obeť na kríži je platná raz navždy. Práve ona prináša zmierenie s Bohom Otcom. Pán Ježiš, náš Záchranca a Spasiteľ, je kňazom naveky. Tak ako tajomná starozmluvná postava kňaza Melchisedeka nemá rodokmeň a jeho život je bez konca, tak i Kristus je večným Božím kňazom.

Pisateľ listu Židom píše ďalej pre naše povzbudenie: „*Nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, máme Veľkňaza podobne pokúšaného vo všetkom, ale bez hriechu. Pristupujme teda s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť v pravý čas.*“ /Žid 4,15-16/.

Práve pred týmto Veľkňazom môžeme zastať s pokornou prosbou: „*Buď milostivý mne hriešnemu! Nedovoľ, aby pokušenia boli nad moje sily*“. Našou úlohou nie je prosiť, aby naraz ustali všetky ťažkosti a pokušenia. Našou úlohou je prosiť o duchovnú silu na ich prekonávanie.

Niektorú múdry raz napísal: „*Z lásky k človeku sa Boh stal človekom*“. Áno, v osobe Ježiša Krista sa k nám sklónil všemohúci Boh! V osobe Ježiša Krista, ktorý sa obetoval i za nás; Ježiša Krista, ktorý pozná naše slabosti a je zárukou Božej milosti.

Amen.

Modlitba: Milosrdný nebeský Otče, v pokore sa skláňame pred Tebou a ďakujeme Ti, že si z otcovskej lásky k človeku vydal svojho Syna na smrť. Nie sme schopní preniknúť týmto tajomstvom, ale skláňame sa pred Tebou a ďakujeme Ti, že si nám podal ruku záchranu v Tvojom Synovi a našom Spasiteľovi.

Buď oslávený, Vykupiteľu sveta - Pane Ježiši, že si nastúpil na trňovú cestu a priniesol obeť vykúpenia. Pohľad na Tvoj kríž nech je nám posilnením i v našich zápasoch a životných ťažkostiach, aby sme napokon zvíťazili na získali podiel tam, kde žiješ a kraluješ naveky.

Amen.

JEŽIŠ KRISTUS – VÍŤAZ

List Židom 9,11-15: „*Ked' prišiel Kristus, Veľkňaz budúcich hodnôt, vošiel raz navždy do svätyne cez väčší a dokonalejší stánok, nie rukou urobený, to jest nie z tohto stvoreného sveta, ani nie s krvou kozlov a teliat, ale so svojou vlastnou krvou a vydobyl večné vykúpenie. Lebo ak už krv kozlov, býkov a popol jalovice, sypaný na poškrvnených, posväcuje k telesnej čistote: o čo viac krv Krista, ktorý mocou večného Ducha samého seba obetoval Bohu v bezvadnú obeť, očistí nám svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme slúžili živému Bohu. Preto je prostredníkom novej zmluvy, aby Jeho smrťou, smerujúcou k vykúpeniu z priestupkov, spáchaných za prvej zmluvy, prijali povolani zaslúbenie večného dedičstva.*“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Jedným z odkazov Biblie i rôznych grafických zobrazení na internete je ten, že medzi Bohom a človekom je veľká priepasť. Zo strany človeka je táto priepasť neprekonateľná. Človek nemá toľko síl, ale ani múdrosti a

schopnosti, aby ju dokázal preklenúť. A predsa môžeme povedať a z ľudských dejín aj dokázať, že takéto snahy tu boli. Ako obeť boli prinášané väčšinou zvieratá, niekedy aj časť úrody. Každá prinesená obeť bez ohľadu na to, čo ňou bolo, mala priniesť zmierenie. Cieľom každej obeť bolo zmierniť človeka s Bohom. Prinesená obeť mala teda zmierniť jestvujúci priepastný rozdiel medzi Bohom a človekom.

Človek vedel, že ak medzi ním a Bohom nebude vzťah, dobrý vzťah, neprinesie mu to nič dobré. Situáciu sa snažil riešiť obeťami či obetovaním.

Poukazujú na to aj slová z listu Židom, ktoré tvoria základ príhovoru. Celá stať hovorí vlastne o obetovaní a o obeť. Čo je ale pre nás dôležité, - na porovnaní so starozmluvným obetným systémom vystupuje do popredia – pre nás nie neznáma – obeť Kristova. Áno, obeť Kristova, ktorá prekonáva obraznosť Starej zmluvy a dáva skutočné, hoci neviditeľné a tajomné - spojenie s dokonalým Bohom.

Stará zmluva veľmi dlhú dobu pripravovala človeka na skutočné očistenie od viny hriechu. O potrebe očistenia hovorí aj kázňový text, z ktorého sa dozvedáme, že *„krv kozlov a býkov a popol jalovice sypaný na poškrvnených posväcuje k telesnej čistote. Ak teda takáto obeť, obeť zvierat posväcuje k telesnej čistote, o čo viac krv Krista, ktorý mocou večného Ducha samého seba obetoval Bohu v bezvadnú obeť“*.

Obeť Ježiša Krista, ktorá bola prinesená za nás, je teda niečo celkom iné, nové. Nové kvalitatívne, lebo obeť Ježiša – Božieho Baránka - je dokonalá. Je teda veľký rozdiel medzi obeťou, ktorú prinášali ľudia v podobe zvierat; a obeťou svojho života, ktorú priniesol Ježiš Kristus. Táto Jeho obeť vysoko prekonáva obeť prinášané v čase starozmluvnom.

Na otázku, v čom spočíva tento veľký rozdiel môžeme povedať: v tom, že nám dáva vernejšie spojenie s Bohom. Zároveň treba povedať, že ide o obeť, ktorá sa nemusí opakovať. Jej cena je tak veľká, že platí večne. Stačilo, že bola prinesená raz. Z toho jednoznačne vyplýva, že už netreba prinášať žiadne živočíšne obeť, lebo ako sme čítali: *„keď prišiel Kristus, Veľkňaz budúcich hodnôt, vošiel raz navždy do svätyne cez väčší a dokonalejší stánok, nie rukou urobený, to jest nie z tohto stvoreného sveta“*. Obeť Ježiša Krista nie je teda obeťou zo sveta. Obeť Ježiša Krista je obeť Božieho Syna, Toho, ktorý prišiel od Boha, z neba. Preto má aj takú silu a moc, že nás dokáže spojiť s nebom.

Je to úžasné dielo. Dielo, pri ktorom sa Kristus obetoval za nás, dielo pre život. Pán Ježiš Kristus sa obetoval preto za nás, aby sme cestou cez priepasť nepadli do jej hĺbín, ale mohli sa dostať k Bohu, byť a žiť v Jeho blízkosti. A byť v Jeho blízkosti neznamená len tak hocičo – ale znamená - byť zachránený, znamená večne žiť. Doteraz sa hovorilo o tom, že učenie o vykúpení bolo v starozmluvnej dobe spojené s obeťami. V Novej zmluve, najmä v liste Židom, sa stretávame s veľkolepou predstavou o obeť, ale už Božieho Syna - Ježiša Krista.

Pravda, sú aj iné názory, iné pohľady, vierouky ako je pohľad kresťanský. Ten kresťanský však zatiaľ nikto neprevýšil, - ani teoreticky ani prakticky. Jedine kresťanstvo prijalo a hlása, že Boh je Stvoriteľ, Vykupiteľ i Posvätitel', - že v Jeho očiach má človek veľkú cenu, - že medzi Ním a človekom je personálny, osobný vzťah, - že Boh sa obetuje pre ľudské dobro, - že Boh myslí na dobro časné i večné.

S autorom listu Židom môžeme vyznať o Božom Synovi, že je „prostredníkom novej zmluvy, aby sme Jeho smrťou smerujúcou k vykúpeniu z priestupkov spáchaných za prvej zmluvy, prijali povolanie zaslúbenie večného dedičstva“.

Pán Ježiš Kristus je teda Novou zmluvou, je spojením s Bohom, je náš život, v ňom je zmierenie s Bohom, neviditeľné preklopenie veľkej priepasti. Neustále si musíme pripomínať, že sme ľuďmi Novej zmluvy, evanjelickými kresťanmi, dieťkami Božími.

Neružová minulosť sa uzatvorila, je daný priestor pre nové vzťahy, spojenia, - už nie sme rozdelení, lebo nás spája láska Kristova. Pre zlepšenie vzájomných medziľudských vzťahov si musíme opäť sprítomňovať, že pre krv Pána Ježiša sme dieťkami zmierenia.

V každej dobe žili i žijú ľudia, ktorí si hovoria: tá naša doba je najťažšia a najzložitejšia. Ľudia sú zmietaní, jedného to tiahne naľavo, druhého napravo, ľudia si navzájom neveria. Každý iste narieka podľa toho, čo na neho najviac dolieha, čo ho práve tlačí, znepokojuje. Niektorí obracia v ruke euro s myšlienkou, či vydrží do výplaty alebo dôchodku. Iní horekujú: Ach, tá dnešná mládež... ! Ďalší zisťuje, že sme navzájom nevšímaví a ľahostajní.

Náš duchovný život však musí byť založený na jednej nemennej pravde, - a tou je práve Kristov kríž. Kristov kríž, ktorý má otupovať hrany nenávisti, či už rasovej, sociálnej, náboženskej. Toto poznanie nech mení náš pohľad na život k lepšiemu a znásobuje túžbu po medziľudskom zmierení.

Do tohto sveta mnohých nedorozumení poslal Boh svojho Syna, aby tou najväčšou obeťou, -obeťou života menil ľudské zmýšľanie a zámery. Napr. v ranokresťanskej dobe tieto myšlienky pozitívne ovplyvňovali napätia medzi židmi a pohanmi, - v súčasnosti obrusujú hrany nenávisti medzi náboženstvami, príp. vedú k humanitárnej pomoci pre krajiny postihnuté vojnami, či živelnými katastrofami.

Božie slovo nikdy nestratí na svojej platnosti a vážnosti. V kresťanstve bolo, je i bude mnoho názorov aj praktických svedectiev o živote v Bohu. Avšak tieto názory nesmú rozdeľovať, lebo ich podstatou je viera v Kristov kríž. Zjednocujúcim prvkom nemôžu byť - človek, úrad, moc, autorita, sláva, lebo to všetko je zdrojom nedorozumenia a rozdielností. Zjednocovať môže jedine viera vo večne platnú Kristovu obeť. Ak by sme čokoľvek iné, či už materiálne alebo duchovné povýšili nad ten Boží čin, strácali by sme svoju istotu, poverenie, poslanie i nádej večnosti.

Preto i týmito dnešnými službami Božími sa primknime k spoločenstvu veriacich, ktorí ako Kristovi nasledovníci túžia po pokoji, po zmierení. Neopúšťajme zhromaždenia, kde sa za menovateľ všetkého pokladá hľadanie Božích právd a zmierenia medzi ľuďmi.

Amen.

Modlitba: Veľký si Pane a hodný najvyššej chvály. Veľká je Tvoja moc a nekonečná Tvoja múdrosť. Človek Ťa chce velebiť, tá malá bytosť v Tvojom stvorení. Napriek všetkým svojim ľudským zlyhaniam Ťa chce táto malá časť stvorenia chváliť. Bože, stvoril si nás pre seba, aby sme Ťa hľadali a možno i našli. Nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v Tebe, ó, Bože.

NIKDY NIE SI SÁM

Evanjelium podľa Jána 16, 32: „*Ale nie som sám, lebo Otec je so mnou.*“

BRATIA A SESTRY VIEROU V JEŽIŠA KRISTA!

Bolo raz jedno dievča z malého mestečka, ktoré chcelo študovať na známej univerzite. Keďže bola najlepšou žiačkou v ich malej škole, domnievala sa, že bude najlepšou i v tom veľkom svete. Aké však bolo jej prekvapenie, keď už po prvých skúškach zistila, že len - len obstála a vonkoncom nie je najlepšou v triede.

Podobne, bol raz jeden chlapec, ktorý vlastnil obyčajné auto priemernej kvality a bol s ním spokojný. Jedného dňa mu však kamarát dovolil šoférovať na svojom drahom a luxusnom automobile. Keď chlapec porovnal obe autá, zistil, aké pomalé a nepohodlné je jeho auto v porovnaní s autom jeho kamaráta.

Podobných príkladov zo života by sa dalo uviesť i viacej. Ved' každý z nás vie, čo je to porovnávanie ľudí, či vecí okolo nás. Každý z nás vie na vlastnej koži, čo je to sklamanie...

Nikom z nás nie sú neznáme pocity opustenosti, zlyhania.

Tieto a im podobné pocity sú preto nepríjemné, lebo si pri nich uvedomujeme svoju slabosť, nedokonalosť, - že to, čo v žijeme, nie je vždy podľa našich plánov a predstáv. Stretávame sa s nimi pri manželských nezhodách, - pri preťaženiach v školských laviciach či zamestnaniach, nemociach našich blízkych, alebo pri cestovaní rôznymi dopravnými prostriedkami. Vtedy - vieme, čo chceme zmeniť, - ale to jednoducho, zrazu nejde. Pri tom všetkom, sme obklopení ľudskou spoločnosťou, ale nie sme všemohúci.

Pán náš a večný Záchranca - Ježiš Kristus, bol za svojho pozemského života sprevádzaný mnohými zástupmi; dokonca svojimi učeníkmi, ktorých si sám vyvolil. Napriek tomu všetkému - aj On prežíval pocity opustenosti.

Už na počiatku svojho pôsobenia sám bojuje s Pokušiteľovými nástrahami; neskôr, hoci ho obklopovali zástupy - cítil sa osamoteným, lebo videl, že Ho nechápu; pri vrchole svojho pôsobenia musel dokonca konštatovať:

„Vy, učeníci, sa rozpráchnete každý svojou stranou a mňa necháte samotného“. A naozaj, v Getsemanskej

záhrade ho všetci opustili, utiekli. Opustili Ho Jeho vlastní učeníci, ktorých si sám vyvolil, povolal, ktorým ako

otec malým deťom vysvetľoval tajomstvá kráľovstva Božieho; - učeníci, s ktorými v ten istý večer slávil svätú

Večeru. Poslednou Večerou dokonca upevnil spoločenstvo lásky medzi sebou a nimi. Učeníkom bola daná

možnosť utiecť, ved' sám Ježiš povedal zhromaždeným nepriateľsky naladeným zástupom: *„Nechajte týchto,*

nech odídu“. Nieto by si pomyslel: *„Ved' dobre, že od Neho utiekli, aspoň mohli pokračovať v šírení Jeho*

slov...“ Pán Ježiš nesmútil pre to, že Ho opustili navonok, - ale vnútorne. Smútil, lebo ich viera sa dokázala

nestálo, láska ochladla, - smútil, že sa nevedeli zmieriť s tým, že mal trpieť, pohoršili sa na ňom,

nezodpovedal ich snom o mocnom pozemskom vládárovi, ktorý by oslobodil národ spod nadvlády cudzincov.

My, teraz, chápeme Jeho smútok. Ved' i nám sa neraz stalo, že sme chceli urobiť niečo dobré, niečo potrebné,

ale stretli sme sa s nepochopením a odporom. A náš smútok a zatrpknutie boli o to väčšie, keď nám také horúce

chvíle pripravili spolupracovníci, kolegovia, susedia, či najbližší rodinní príslušníci. O čo je ale horšie, keď sú proti nám vnútorne, - hoci navonok žijú pri nás.

Pán Ježiš zostal v Getsemanskej záhrade pri svojich modlitebných bojoch opustený jeho najbližšími. V nej dokonca vyznal, že Mu je duša smutná až na smrť. Zostal sám v Getsemane, zostal sám pred nepriateľsky naladenými zástupmi, sám pred veľkňazom, pred Pilátom, Herodesom, bol sám pred ľuďmi, ktorý voláky volal: „*Hosana*“, ale vtedy kričali: „*Ukrižuj Ho!*“ Bol sám, keď sa Mu posmievali, sám pri bičovaní, opustený aj na kríži...

Napriek tomuto všetkému predsa začujeme Jeho slovo: „*A predsa nie som úplne sám, lebo Otec je so mnou*“. Je to vyznanie, že Jeho nebeský Otec, s ktorým bol jedno od počiatku, je s Ním. On bol nerozlučne spojený so svojím nebeským Otcom vnútorným neviditeľným spoločenstvom. Počul, čo Mu Otec hovoril; videl, čo Mu Otec ukázal. Pán Ježiš bol síce pred veľkňazom sám, ale Jeho nebeský Otec bol s Ním, pred Jeho tvárou. Preto mohol na otázku: „*Či si Ty Kristus, Syn Boží?*“ vyznať: „*Ty si riekol! Ale odteraz uvidíte Syna človeka sedieť na pravici moci a prichádzať na nebeských oblakoch.*“

Pán Ježiš, stojac pred Pilátom, bol opustený ľuďmi, ale Jeho nebeský Otec bol s Ním, keď svedčil o sebe: „*Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Ja som sa nato narodil a nato som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počuje môj hlas*“. Keď sa Mu posmievali a týrali Ho, mohol prosiť: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia čo činia*“. Na kríži bol opustený, ale predsa kajúcemu zločincovi otvára dvere raja. Pod krížom stoja Jeho matka Mária a učeník Ján, ktorým hovorí slová o láske a vzájomnej starostlivosti.

Napriek tomuto všetkému, zaznela na kríži veta: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ Vyznieva to takmer tragicky a beznádejne, ale predsa sa tu nejedná o akési rúhanie. To jediné slovo – Bože môj, mení situáciu úplnej opustenosti. Hneď nato Ježiš volá: „*Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha.*“

Myšlienky, ktoré presakovali z dejov Ježišovho utrpenia, si môžeme prisvojiť, lebo nám budú oporou v situáciách samoty, či opustenosti ľuďmi. Je to potešiteľné posolstvo, že máme Záchrancu, ktorý nás počuje i vtedy, keď nás iní nepočujú; ktorý nás chápe, keď nás iní nechápu – a chce pomôcť. Je krásne, keď si v ťažkých situáciách môžeme aspoň v duchu zašepnúť: „*Ja nie som úplne sám, lebo dobrý Pán Boh je so mnou...*“

Slová „*Nie som sám, je so mnou nebeský Otec, lebo je so mnou Pán Ježiš, ktorý sa nechal ukrižovať i za mňa*“ si pravdepodobne premietali v mysliach počas životných bojov apoštolovia, cirkevní otcovi, či reformátori. Koľkí z nás už spoznali Božiu nenápadnú pomoc najmä v prelomových momentoch života; koľkí už spoznali pravdivosť výroku žalmistu: „*Tvoje slovo je mi útechou v mojej biede, lebo Tvoja reč ma obživuje*“ /Ž 119,50/.

Všetko toto je vhodné na zapamätanie, lebo nik nevie, čo ho postretne v najbližších hodinách, či dňoch. Majme na pamäti - Evanjelium nie je rozprávka na dobrú noc, - ale je to skutočná moc Božia. Amen.

Modlitba: Dobrotivý Otče nebeský, oslavujeme Ťa za to, že sa k nám oslovuješ, potešuješ i napomínaš rôznymi spôsobmi a chceš tým iba naše dobro. Požehnané sú pre nás najmä chvíle strávené v Tvojom dome a Tvojom zhromaždení. Napĺňaš nás istotou svojho milosrdenstva a dávaš pre život novú odvahu. Dobrorečíme Ti,

Spasiteľu náš, že sa od nás neodvraciaš, hoci vidíš akí sme slabí a nestáli. Zmiluj sa nad nami a po našom pokání opäť pripútaj bližšie ku Tebe. Do svojich modlitieb zahrňame tento cirkevný zbor, celú našu cirkev, všetkých nemocných a trpiacich. Prosíme Ťa o Tvoju pomoc a požehnanie.

Amen.

Vypracoval Mgr. Peter Fabok